

Mikó Mária

Átányi vagyok.

Átány Heves melletti református vallású falu, sziget a katolikus környezetben, amelyről egyedülállóan egész Európában 20 éves átfogó teljes körű néprajzi kutatás készült. A település neve a világ néprajzában jól ismert, számos országban az egyetemistáknak kötelező tananyag. Az 1970-es évek végéig módszeresen kutatták a falum társadalmi viszonyait, az ott élők életmódját, szokásait a napirendtől, az öltözködésen, a munkán, a jeles ünnepeken keresztül egészen a temetkezési szokásokig amelyek eltértek a környező településektől.

Meggyőződésem, hogy azért bírtam ki annyi megpróbáltatást az életemben, mert felismertem gyökereim jelentőségét és hazajárva ápolom is a vele való folyamatos együttélést.

Az Átányon megkezdett általános iskolát az akkori Tiszaszederkényben folytattam, majd matematika tagozaton a hajdani Leninvárosban, mai nevén Tiszaújvárosban végeztem. Miskolcon, a velünk induló rajz tagozaton, a Zrínyi Ilona Gimnáziumban érettségiztem 1976-ban, tagozati vezetőnk Zsigrár István festőművész volt.

1982-ben végeztem a BME Építészmérnöki Karán, majd évfolyamtársammal, volt férjemmel, Zala Megyei Tervező Vállalathoz szegődtünk.

Pályakezdői tevékenységem rövid ideig tartott, úgy hozta az élet, hogy 4 gyerekkel 15 évig voltam gyese. Felejtő kezdőként egyik mérnök kollégám javasolta, legjobb, ha újra beiratkozom az egyetemre. Nem tettem.

Felkérésre a helyi építőipari szakközépiskolában épületszerkezetektant kezdtem oktatni kétszer 4 éves terminusban. Az első időszakban igen nagy lelkesedéssel és örömmel dolgoztam, bevezettem az iskolában a rendszeres, kivitelezési helyszíneken történő szemléltető oktatást. Kiváló diákokkal és kollégákkal együtt megnyertük az országos szakmai tanulmányi verseny első két helyezését, amely igen jelentős dolognak számított, vidéki iskola révén legyőztük az addig mindig nyerő fővárosiakat.

Mindez jó alkalom volt arra, hogy visszakerüljek a szakmai életbe, mert ha megvan a szükséges alázat és érdeklődés, s talán némi képesség, az már csak technikai kérdés, hogy bárki újra felzárkózzon.

Már az egyetem utolsó évében elhatároztam, hogy visszajövök még a színdinamikai szakmérnöki képzésre, de ez csak később realizálódott amikor megtudtam, hogy Nemcsics tanár úr már csak 1 évig fog oktatni. Ötven éves koromban államvizsgáztam és védtem meg a másoddiplomámat. Az egész képzés fantasztikus élmény volt, kiváló tankörünk minden egyes tagjának sokat jelentett. Elmondhatom, hogy én még Konok Tamás tanár úrnál vizsgáztam újkori képzőművész történetből.

Úgy hozta az élet, hogy a diplomaosztó ünnepség után elhatároztam, Nekeresdről, a Virágzó mező utcából, azaz a meséből Budaörsre költözöm hátrahagyva mindent, amit addig felépítettem. Nekeresd elnevezése nem vicc, egykor önálló kis település volt, ma már Zalaegerszeghez tartozik.

Életújratezdőként, a feltámadás reményében, és az új kihívásoknak engedve elmentem a BME Mérnöktovábbképző Intézetébe épületenergetikát tanulni.

Hamarosan felkértek, hogy vegyek részt a panelprogram keretén belül nagy panel épületek energetikai korszerűsítésében Debrecenben, majd ezt követően néhány budapesti munkában. Minden együtt volt színdinamika és energetika. Az egyetemen amennyire háritottam feladatként a panel épületek

színdinamikai tervezését, s helyette a monotípiát választottam, annál inkább nagy lelkesedéssel vettem bele magam a valós konkrét feladatokba. Utólag is örülök, hogy szembe menten az akkori főépítész szerintem hibás elképzelésével, és az azt követő „botrány” vezetett a későbbi budapesti főépítész felkérésére, hogy ismételjem meg ugyanezt a Havanna lakótelepen.

Nagy élmény volt Bükkszéken az új Gyógyfürdő belsőépítészeti tervezési munkáját elvégezni és a felvonulási épületbe beköltözve helyben a kivitelezést lebonyolítani, a néhány kisebb közösségi épület és laképület tárgykörben végzett munka mellett.

Éltem legnagyobb szakmai feladata egy *amerikai* tulajdonú tervező cég felkérése volt, miszerint a paksi atomerőmű üzemi telephelyének, benne több nagyméretű ipari komplexum és kiegészítő funkciójú épület orosz terveinek magyar jogszabályi, engedélyezési, műszaki követelményeinek való megfeleltetését támogató magyar mérnökcsoportot állítsak össze és felelős koordinátorként segítsen az orosz kollégák munkáját. Mentálisan is és szakmailag is komoly kihívás jelentett, ijesztő volt az a tudat, hogy mekkora felelősség nyomja a vállunkat. Érdekes volt látni, egy idő után óvatosabban beszélgettek egymás között az orosz kollégák miután rájöttek, néhányan egész jól értjük őket.

2015-ben Sikerült a „hirhedett” 82-es építész évfolyamom első találkozásját 33 év után megszerveznem sokaknak nagy örömeire. Szinte teljes létszámmal jelent meg az évfolyam, újra fiatalnak érezhettük magunkat, s ott folytattuk ahol annak idején abbahagytuk. Létrehoztam egy Támogatási Alapot mellyel segíthetünk rászoruló évfolyamtársainknak.

Jelenleg főképp az egyszerű bejelentés témakörében dolgozom egyedül saját Kft-m ügyvezetőjeként és alkalmazottjaként. El tudok jutni addig a CAD-es feldolgozásban, hogy kifényesítsem saját látványterveimet de iszonyú lassan és gyötrődve az ifjú építész titánokhoz képest. Formatervező dizájnér fiam, építész lányom a fejüket fogják, hogy amit én 1 óráig csinállok azt néhány perc alatt el lehetett volna végezni, de segítségükkel piacvezető képszerkesztési és vektorgrafikus szoftverek lényegi alkalmazásában is némi jártasságot szereztem.

Roszul vagyok előre, mikor árajánlatot kell adnom, nincs mankó a kezemben, reménykedem a kamarai ígért rendezésben, főképp annak társadalmi, szervezeti érvényesítésének a megvalósításában. Legjobban a főépítészeti konzultáció eredményéig tartó időszak visel meg. Állandóan vizsgázni kell egy aktív építésznek, pedig van így is elég baja, folyamatosan képezni kell magát az háttérpar termékei körében, no meg az új jogszabályok megismerésében.

Még mindig sokat éjszakázom a fent említett okok miatt, amit egyre nehezebben viselek, pedig nekem már csak habos kakaót kellene főznom a 4 kis unokámnak.

Nincsenek díjaim, buktam már meg tervtanácson, volt alkalom amin egymás után kétszer is....

Szóval ahogyan a küldöttgyűlésen is mondtam én egy „mezei, egyszerű építész vagyok”.

Köszönöm a bizalmat, igyekszem megszolgálni!